

Het was al niet fijn om te worden opgegeten door een reuzenkrokodil.

Maar die gast met dat lichtgevende zwaard maakte mijn dag nog erger.

Misschien moet ik mezelf even voorstellen.

Ik ben Carter Kane – parttime eerstejaars, parttime tovenaar, fulltime piekeraar over alle Egyptische goden en monsters die me aan één stuk door proberen te doden.

Oké, dat laatste is overdreven. Niet álle goden willen me dood hebben. Alleen maar een heleboel – maar dat hoort er nu eenmaal bij, want ik ben een tovenaar in het Huis des Levens. Wij zijn zeg maar de politie voor oud-Egyptische bovennatuurlijke krachten, die zorgt dat ze niet te veel chaos veroorzaken in de moderne wereld.

Hoe dan ook, op die dag waar ik het over had zat ik op Long Island achter een monster aan. Onze zieners hadden al weken magische onrust in het gebied bespeurd. Toen kwam de lokale pers met berichten dat er een groot dier was gesignaleerd in de meren en moerassen langs Montauk Highway – een dier dat

alle andere dieren opat en de bewoners schrik aanjoeg. Een van de journalisten noemde het zelfs het Long Island Moerasmonster. Als stervelingen alarm slaan weet je dat het tijd is om een kijkje te gaan nemen.

Normaal gesproken zou mijn zus Sadie of een aantal andere novieten van Huis Brooklyn met me mee zijn gegaan. Maar iedereen zat in de Eerste Nome in Egypte voor een trainingsweek over het bedwingen van kaasdemonen (ja, die bestaan echt en geloof me, daar wil je niks van weten), dus ik was in m'n eentje.

Ik bond onze vliegende rietboot vast aan Paniek, mijn huisgriffioen, en we scheerden de hele ochtend rond boven de South Shore, op zoek naar tekenen van onrust. Mocht je je afvragen waarom ik niet gewoon op Panieks rug zat, stel je dan maar twee kolibrie-achtige vleugels voor die sneller en krachtiger op en neer bewogen dan helikopterbladen. Als je niet geschredderd wilt worden, kun je maar beter in de boot zitten.

Paniek had een beste neus voor magie. Na een paar uur patrouilleren krijste hij 'NIEEEK!', dook scherp naar links en bleef boven een groene moerassige inham tussen twee stukken land cirkelen.

'Daarbeneden?' vroeg ik.

Paniek huiverde en kakelde angstig, terwijl hij zenuwachtig met zijn geweerhaakte staart sloeg.

Ik zag niet veel onder ons – gewoon een bruine rivier die zich glinsterend in de hete zomerlucht tussen het moerasgras en de kluitjes knoestige bomen door slingerde en uitkwam in Moriches Bay. Het zag er een beetje uit als de Nijldelta in Egypte, behalve dat het drassige land hier aan twee kanten was ingesloten door woonwijken met eindeloze rijen huizen met grijze daken. In het noorden kropen de auto's over Montauk Highway – vakantiegangers die de drukte in de stad ontvluchtten om te genieten van de drukte in de Hamptons.

Als er onder ons werkelijk een vleesetend moerasmonster zat, dan vroeg ik me af hoe lang het zou duren voordat het de smaak van mensen te pakken kreeg. Als dat gebeurde... Het was als het ware omringd door een all-you-can-eat-buffet.

‘Oké,’ zei ik tegen Paniek. ‘Zet me maar af bij de rivier.’

Ik was de boot nog niet uit of Paniek slaakte een gil en schoot met de boot achter zich aan de lucht in.

‘Hé!’ riep ik nog, maar het was al te laat.

Paniek is snel bang. Vleesetende monsters maken hem kopschuw. Net als vuurwerk, clowns en de geur van Sadies bizarre Britse drankje, Ribena. (Wat dat laatste betreft geef ik hem geen ongelijk. Sadie is opgegroeid in Londen en heeft een nogal vreemde smaak ontwikkeld.)

Er zat niets anders op dan het monsterprobleem in m’n een-tje op te lossen en als ik klaar was Paniek te fluiten om me op te pikken.

Ik maakte mijn rugzak open en controleerde mijn spullen: betoverd touw; mijn gekromde ivoren toverstok; een stuk was om een *shabti*, een magisch beeldje, van te maken; mijn kalligrafeerset; en een geneeskrachtig drankje dat mijn vriendin Jaz een tijdje geleden voor me had gebrouwen. (Ze wist hoe vaak ik gewond raakte.)

Er ontbrak nog één ding.

Ik concentreerde me en reikte in Doeat. In de afgelopen maanden was ik beter geworden in het opslaan van noodvoorraden in het schaduwrijk – extra wapens, schone kleren, zure matten en gekoelde sixpacks *root beer* – maar het voelde nog steeds raar om mijn hand in een magische dimensie te steken, alsof ik hem door een dikke laag koude, zware gordijnen duwde. Ik sloot mijn vingers om het gevest van mijn zwaard en trok het tevoorschijn – een zware *khopesh* met een lemmet gekromd als een vraagteken. Gewapend met mijn zwaard en to-

verstok was ik helemaal klaar voor een wandelingetje door het moeras op zoek naar een hongerig monster. Joepie!

Ik waadde de rivier in en verdween onmiddellijk tot aan mijn knieën in het water. De bodem voelde als gestolde huts-pot. Bij elke stap maakten mijn schoenen zulke smerige geluiden – *zuig-plop-zuig-plop* – dat ik blij was dat mijn zus Sadie er niet bij was. Ze was niet meer bijgekomen.

Erger was dat ik met dit kabaal nooit een monster zou kunnen besluipen.

De muskieten zwermde om mijn hoofd. Plotseling voelde ik me zenuwachtig en alleen.

Het kan slechter, zei ik tegen mezelf. Ik zou kaasdemonen aan het bestuderen kunnen zijn.

Maar ik kon mezelf niet echt overtuigen. Op het stuk land verderop hoorde ik kinderen schreeuwen en lachen. Ze deden waarschijnlijk een spel en ik vroeg me af hoe dat was – een gewoon kind zijn en op een zomermiddag buiten spelen met mijn vrienden.

Het was zo'n aangename gedachte dat ik me liet afleiden. Ik merkte de rimpelingen pas op toen vijftig meter voor me iets uit het water opdook – een rij leerachtige zwartgroene bulten. Ze verdwenen onmiddellijk weer onder het wateroppervlak, maar ik wist nu waar ik mee te maken had. Ik had wel eens eerder krokodillen gezien en dit was een waanzinnig groot exemplaar.

Ik herinnerde me El Paso, vorige winter, toen mijn zus en ik waren aangevallen door de krokodillengod Sobek. Het was géén fijne herinnering.

Het zweet droop langs mijn nek omlaag.

'Sobek,' mompelde ik, 'als jij dat bent die me weer komt dwarszitten, dan zweer ik bij Ra...'

De krokogod had beloofd ons met rust te laten nu we op goede voet stonden met zijn baas, de zonnegod. Maar kroko-

dillen krijgen honger. En dan hebben ze de neiging hun beloften te vergeten.

Geen antwoord uit het water. De rimpelingen verdwenen.

Als het op monsters detecteren aankwam waren mijn magische instincten niet erg scherp, maar het water voor me leek veel donkerder. Dat betekende of dat het diep was, of dat er onder de oppervlakte iets groots op de loer lag.

Bijna hoopte ik dat het Sobek was. Dan had ik in ieder geval nog de kans om op hem in te praten voordat hij me doodde. Sobek hield erg van opscheppen.

Jammer genoeg was hij het niet.

In de volgende microseconde, terwijl het water zich om me heen verhief, besepte ik te laat dat ik de voltallige Eenentwintigste Nome had moeten meenemen om me te helpen. Ik zag twee geel opglouiende ogen zo groot als mijn hoofd en de glinstering van gouden schakels rond een reusachtige nek. Gigantische kaken die zich opensperden – rijen schots en scheef staande tanden en zo'n grote roze muil dat er een complete vuilniswagen in had gepast.

En het schepsel slokte me in één keer naar binnen.

Denk je eens in dat je in krimpfolie verpakt ondersteboven in een levensgrote slijmerige, luchtdichte vuilniszak zit. Daar leek het op in de buik van het monster, maar dan heter en stinkender.

Een moment lang was ik te verbijsterd om iets te doen. Ik kon niet geloven dat ik nog leefde. Als de bek van de krokodil kleiner was geweest had hij me misschien doormidden gebeten. Nu had hij me in één hap van Carter-formaat verzwolgen en kon ik me erop verheugen dat ik langzaam zou worden verteerd.

Bofte ik even?

Het monster begon te spartelen, wat het denken bemoeilijk-

te. Ik hield mijn adem in, want het zou wel eens mijn laatste kunnen zijn. Ik had mijn zwaard en mijn toverstok nog, maar met mijn armen tegen mijn zij geperst kon ik er niets mee. Ik kon ook niet bij mijn spullen in mijn rugzak.

Dus was er maar één oplossing: een machtswoord. Als ik de juiste hiëroglief kon bedenken en hem hardop uitspreken, zou ik wat kunstmatige kracht kunnen oproepen, een soort wraak-van-de-godenmagie om uit dit reptiel te breken.

In theorie: een geweldige oplossing.

In praktijk: zelfs in de gunstigste omstandigheden was ik niet goed met machtswoorden. Langzaam stikken in een donkere, stinkende reptielenstrot deed mijn focus geen goed.

Je kunt het, zei ik tegen mezelf.

Na alle gevaarlijke avonturen die ik had beleefd kon ik niet zo sterven. Sadie zou er kapot van zijn. Maar als ze eenmaal over haar verdriet heen was zou ze mijn ziel in het Egyptische hiernamaals opsporen om me genadeloos te pesten met mijn stommiteit.

Mijn longen brandden. Ik raakte buiten westen. Ik koos een machtswoord, focuste al mijn aandacht en maakte me klaar om het uit te spreken.

Plotseling bewoog het monster met een ruk omhoog. Het brulde, wat heel raar klonk van binnenuit. Om me heen trok zijn keel zich samen en alsof ik een tube tandpasta uit werd geperst schoot ik de muil van het schepsel uit en kwam neer op het moerasgras.

Moeizaam krabbelde ik overeind. Half verblind, naar adem happend en bedekt met krokodillenslijm dat stonk als een schuimende vissenkom stommelde ik in het rond.

De rivier kolkte van de luchtbellen. De krokodil was verdwenen, maar twintig meter verderop stond een tiener in het moeras, in een spijkerbroek en een vaaloranje T-shirt met de opdruk КАМР nog wat. De rest kon ik niet lezen. Hij zag er iets

ouder uit dan ik – zeventien misschien – en had warrig zwart haar en zeegroene ogen. Mijn aandacht werd meteen getrokken door zijn wapen – een recht tweesnijdend zwaard dat een bronzen gloed uitstraalde.

Ik weet niet wie van ons het meest verrast was.

Gedurende één tel staarde Kamperkid me sprakeloos aan. Hij keek naar mijn khopesh en toverstok, en ik kreeg de indruk dat hij ze echt zág, zoals ze eruitzien. Gewone stervelingen hebben moeite met het zien van magie. Hun hersenen weten er geen raad mee, dus als ze bijvoorbeeld naar mijn zwaard kijken, zien ze een honkbalknuppel of een wandelstok.

Maar deze gast... was anders. Ik vermoedde dat hij een tovenaars was. Het enige probleem was echter dat ik de meeste tovenaars in de Noord-Amerikaanse nomen wel kende en deze knul had ik nog nooit gezien. Zo'n zwaard had ik ook nog nooit gezien. Alles aan hem was... on-Egyptisch.

'De krokodil,' zei ik, terwijl ik mijn best deed om mijn stem kalm en vlak te houden. 'Waar is die gebleven?'

Kamperkid fronste zijn voorhoofd. 'Geen dank.'

'Wat?'

'Ik heb die kroko in zijn achterwerk gestoken.' Hij deed het na met zijn zwaard. 'Daarom heeft-ie je uitgekotst. Vandaar, geen dank. Wat was je daarbinnen aan het doen?'

Ik geef toe dat ik niet in een beste bui was. Ik stonk. Ik had pijn. En ja, ik was ietwat beschaamd: de machtige Carter Kane, hoofd van Huis Brooklyn, was zojuist als een reusachtige haarbal uitgebraakt uit een krokodillenbek.

'Ik deed een dutje,' snauwde ik. 'Wat dénk je dat ik aan het doen was? Maar wie ben jij, en waarom vecht je met mijn monster?'

'Jóúw monster?' De knul waadde door het water op me af. Hij leek totaal geen last te hebben van de modder. 'Luister, man, ik weet niet wie jij bent, maar die krokodil terroriseert

Long Island al weken. Aangezien ik hier woon, neem ik dat nogal persoonlijk op. Een paar dagen geleden heeft hij een van onze pegasussen opgegeten.'

Er ging een schok langs mijn ruggengraat alsof ik achteruit tegen het schrikdraad aan was gelopen. 'Zei je pégasussen?'

Hij wuifde de vraag weg. 'Is het jouw monster of niet?'

'Het is niet ván mij!' beet ik hem toe. 'Ik probeer het tegen te houden. Dus waar...'

'De kroko is die kant uit.' Hij wees met zijn zwaard naar het zuiden. 'Ik zou hem al achterna zijn gegaan als je me niet had verrast.'

Hij nam me van top tot teen op, wat nogal ongemakkelijk voelde, want hij was een halve kop groter dan ik. Afgezien van 'KAMP' kon ik nog steeds niet lezen wat er op zijn T-shirt stond. Om zijn nek hing een leren veter met een paar gekleurde aardewerken kralen, zoals kinderen bij handenarbeid maakten. Hij droeg geen tovenaarstas of toverstok. Misschien had hij ze in Doeat verborgen? Of misschien was hij gewoon een verwarde sterveling die toevallig een magisch zwaard had gevonden en dacht dat hij een superheld was? Oude relieken kunnen rare dingen met je doen.

Uiteindelijk schudde hij zijn hoofd. 'Ik geef het op. Zoon van Ares? Je moet wel een halfbloed zijn, maar wat is er met je zwaard gebeurd? Het is helemaal krom.'

'Dat is een khopesh.' Mijn schrik maakte snel plaats voor woede. 'Dat hoort gekromd te zijn.'

Maar ik was met mijn gedachten niet bij het zwaard.

Had Kamperkid me zojuist een hálfbloed genoemd? Misschien had ik het verkeerd verstaan. Misschien bedoelde hij iets anders. Maar mijn vader was donker. Mijn moeder was wit. Halfbloed was een woord waar ik niet blij van werd.

'Scheer je nou maar weg,' zei ik met opeengeklemd kaken. 'Ik moet een krokodil vangen.'

‘Man, ik moet die krokodil vangen,’ hield hij vol. ‘Toen jij het probeerde heeft-ie je opgegeten. Weet je nog?’

Mijn vingers verstrakten rond het gevest van mijn zwaard. ‘Ik had alles onder controle. Ik ging net een vuist...’

Voor wat er vervolgens gebeurde neem ik de volle verantwoordelijkheid op me.

Het was niet de bedoeling. Echt niet. Maar ik was kwaad. En zoals ik misschien al eerder heb gezegd ben ik niet altijd even goed met machtswoorden. Toen ik in de buik van de krokodil zat had ik op het punt gestaan de Vuist van Horus te ontbieden, een reusachtige gloeiende blauwe hand die deuren kan verbrijzelen, muren, zo’n beetje alles wat in de weg staat. Ik was van plan geweest me daarmee het monster uit te beuken. Smerig, ja, maar hopelijk wel doeltreffend.

Ik vermoed dat de bezwering nog steeds in mijn hoofd zat, klaar om af te gaan als een geladen geweer. Toen ik tegenover Kamperkid stond was ik woedend – verdwaasd en verward even buiten beschouwing gelaten. Dus toen ik het woord ‘vuist’ wilde zeggen, kwam het er in het Oudegyptisch uit: *khe-fa*.

Zo’n eenvoudig symbool:

Je zou niet zeggen dat het zo veel ellende kon veroorzaken.

Zodra ik het had uitgesproken, vlamde de hiëroglief op in de lucht tussen ons in. Een reusachtige vuist zo groot als een afwasmachine kwam flakkerend tot leven en sloeg Kamperkid het volgende district in.

En dan bedoel ik dat ik hem letterlijk zijn schoenen uit sloeg. Met een luid *zuig-plop!* schoot hij de rivier uit en het laatste wat ik van hem zag terwijl hij ruggelings met ontsnappingssnelheid uit het zicht verdween waren zijn blote voeten.

Nee, ik voelde me er niet goed bij. Nou ja... misschien een heel klein beetje. Maar ik schaamde me ook. Hij was dan wel een hork, maar als tovenaars hoorde ik geen tieners in een baan om de aarde te meppen met de Vuist van Horus.

‘O, geweldig.’ Ik sloeg mezelf tegen mijn voorhoofd.

Bang dat ik hem echt gedood had begon ik door het moeras te waden. ‘Hé man, het spijt me!’ schreeuwde ik in de hoop dat hij me kon horen. ‘Ben je...?’

De golf kwam vanuit het niets.

Een zeven meter hoge muur van water beukte op me neer en gooide me terug de rivier in. Ik kwam sputterend boven met een smerige smaak van visvoer in m’n mond. Ik knipperde met mijn ogen om de troep eruit te krijgen, en zag net op tijd dat Kamperkid als een ninja met geheven zwaard op me afsprong.

Ik hief mijn khopesh om de slag af te weren. Ik kon op het nippertje voorkomen dat mijn hoofd werd gekleefd, maar Kamperkid was sterk en snel. Terwijl ik terugdeinsde liet hij de ene na de andere slag op me neerdalen. Ik kon ze telkens pareren, maar ik voelde dat hij me de baas was. Zijn zwaard was lichter en sneller en – ja, ik geef het toe – hij was een betere zwaardvechter.

Ik wilde hem uitleggen dat het een vergissing was geweest. Ik was niet echt zijn vijand. Maar ik had al mijn concentratie nodig om niet in tweeën te worden gehakt.

Kamperkid daarentegen had geen moeite met praten.

‘Nu weet ik het,’ zei hij, terwijl hij naar mijn hoofd uithaalde. ‘Je bent een monster.’

KLANG! Ik onderschepte de slag en wankelde achteruit.

‘Ik ben geen monster,’ wist ik uit te brengen.

Om deze knul te verslaan had ik meer nodig dan alleen een zwaard. Het probleem was dat ik hem niet wilde verwonden. Ook al probeerde hij me te veranderen in een barbecuesand-

wich met Kane-smaak, ik voelde me nog steeds rot dat ik het gevecht was begonnen.

Toen hij weer uithaalde had ik geen keus. Deze keer gebruikte ik mijn toverstok om zijn lemmet in de kromming van het ivoor op te vangen en zond een stoot magie recht zijn arm in. De lucht tussen ons in flitste en knetterde. Kamperkid deed struikelend een stap naar achter. Blauwe tovervonken dansten om hem heen, alsof mijn bezwering niet wist wat ze met hem aan moest. Wie wás die gast?

‘Je zei dat die krokodil van jou was,’ zei Kamperkid dreigend, terwijl zijn groene ogen vuur spuwden. ‘Je bent je knuffel zeker kwijt. Ben je soms een geest uit de Onderwereld, die ontsnapt is door de Deuren des Doods?’

Voordat ik de vraag ook maar begreep, strekte hij zijn vrije hand uit. De rivier veranderde van richting en gooide me ondersteboven.

Ik wist overeind te komen, maar ik had onderhand mijn buik vol van moeraswater. Ondertussen viel Kamperkid weer aan met geheven zwaard. In een vlaag van wanhoop liet ik mijn toverstok vallen. Ik stak mijn hand in mijn rugzak en mijn vingers sloten zich om het touw.

Terwijl ik het gooide schreeuwde ik het commando ‘TAS!’ – bind – precies op het moment dat Kamperkids bronzen zwaard mijn pols raakte.

Mijn hele arm ontplofte in een folterende pijn. Mijn zicht vernauwde. Er dansten gele vlekken voor mijn ogen. Ik liet mijn zwaard vallen en greep naar adem happend mijn pols beet. Ik vergat alles behalve de ondraaglijke pijn.

In mijn achterhoofd wist ik dat Kamperkid me makkelijk kon doden. Om de een of andere reden deed hij het niet. Een golf misselijkheid deed me dubbelklappen.

Ik dwong mezelf naar de wond te kijken. Er was een heleboel bloed, maar ik herinnerde me wat Jaz ooit had gezegd in

de ziekenzaal van Huis Brooklyn: snijwonden zagen er meestal veel erger uit dan ze waren. Ik hoopte dat het waar was. Ik viste een stuk papyrus uit mijn rugzak en drukte het als een soort verband op de wond.

De pijn was nog steeds verschrikkelijk, maar de misselijkheid werd minder. Mijn hoofd werd helderder en ik vroeg me af waarom ik nog niet aan het zwaard was geregen.

Kamperkid zat iets verderop tot aan zijn middel in het water somber voor zich uit te staren. Mijn magische touw had zich om zijn zwaardarm gewikkeld en zijn hand tegen de zijkant van zijn hoofd gesnoerd. Doordat zijn zwaard zat vastgeklemd zag het eruit alsof er bij zijn oor een half rendiergewei omhoogstak. Met zijn vrije hand trok hij aan het touw, maar dat haalde natuurlijk niets uit.

Uiteindelijk slaakte hij een zucht en keek me kwaad aan. ‘Ik begin flink de pest aan jou te krijgen.’

‘Jij aan mij?’ protesteerde ik. ‘Ik ben hier degene die bloedt! En je bent zelf begonnen door me een halfbloed te noemen!’

‘O, kom op zeg.’ Kamperkid kwam wankelend overeind, want zijn zwaardspriet maakte hem topzwaar. ‘Je kunt geen sterveling zijn. Anders was mijn zwaard dwars door je heen gegaan. Als je geen geest of een monster bent, moet je wel een halfbloed zijn. Een verdwaalde halfgod uit Kronos’ leger, gok ik.’

Het meeste van wat deze knul zei begreep ik niet. Maar één ding drong door.

‘Dus toen je “halfbloed” zei...’

Hij keek me aan alsof ik een idioot was. ‘Bedoelde ik halfgod, ja. Wat dacht je dan dat ik bedoelde?’

Ik probeerde er wijs uit te worden. Ik had de term ‘halfgod’ eerder gehoord, maar het was geen Egyptisch concept. Misschien voelde die knul dat ik verbonden was aan Horus, dat ik de macht van de god door me heen kon laten stromen... maar

waarom beschreef hij alles zo raar?

‘Wat ben jij?’ vroeg ik gebiedend. ‘Strijdmagiër annex watelementalist? Bij welke nome hoor je?’

De jongen lachte bitter. ‘Man, ik weet niet waar je het over hebt. Ik ga niet om met gnomen. Wel eens met saters. Cycloopen zelfs. Maar niet met gnomen.’

Het moest door het bloedverlies komen dat ik zo duizelig werd. Zijn woorden stuiterden als loterijballen door mijn hoofd: *cycloopen, saters, halfgoden, Kronos*. Eerder had hij het over Ares gehad. Dat was een Griekse god, geen Egyptische.

Het was alsof Doeat zich onder mijn voeten opende en me de diepte in dreigde te sleuren. *Grieks... niet Egyptisch*.

Er begon zich een idee in mijn hoofd te vormen. Het stond me niet aan. Eerlijk gezegd joeg het me de heilige Horusstuipen op het lijf.

Ondanks al het moeraswater dat ik had ingeslikt was mijn keel kurkdroog. ‘Sorry,’ zei ik, ‘dat ik je met die vuistbezwering heb geraakt. Dat ging per ongeluk. Maar wat ik niet begrijp... je had dood moeten zijn. En dat ben je niet. Dat klopt niet.’

‘Je hoeft niet zo teleurgesteld te klinken,’ mompelde hij. ‘Maar nu we het er toch over hebben, jij had ook dood moeten zijn. Er zijn maar weinig mensen die zich zo goed kunnen verweren. En mijn zwaard had je krokodil moeten verpulveren.’

‘Voor de laatste keer, het is mijn krokodil niet.’

‘Oké, whatever.’ Kamperkid trok een bedenkelijk gezicht. ‘Wat ik wil zeggen: ik heb die krokodil serieus lekgeprikt, maar het maakte hem alleen maar kwaad. Het goddelijk brons had hem in een bergje stof moeten veranderen.’

‘Goddelijk brons?’

Ons gesprek werd onderbroken door een geluid vanaf een nabijgelegen stuk land – de kreet van een doodsbenauwd kind.

Mijn hart beschreef een trage salto. Ik was echt een idioot. Ik was vergeten waarom we hier waren.

Ik keek Kamperkid aan. ‘We moeten die krokodil tegenhouden.’

‘Wapenstilstand?’ opperde hij.

‘Oké,’ zei ik. ‘Als we met die krokodil hebben afgerekend kunnen we weer door met elkaar dood maken.’

‘Deal. Zou je dan nu alsjeblieft mijn zwaardhand willen losmaken van mijn hoofd? Ik lijk wel een eenhoorn.’

Ik wil niet zeggen dat we elkaar vertrouwden, maar we hadden nu tenminste een gemeenschappelijk doel. Hij liet zijn schoenen de rivier uit komen – ik had geen idee hoe – en deed ze aan. Vervolgens hielp hij me om mijn hand te verbinden met een strook linnen en wachtte tot ik de helft van mijn geneeskrachtige drankje naar binnen had gewerkt.

Toen voelde ik me goed genoeg om hem achterna te gaan in de richting van het gekrijs.

Ik dacht dat ik een goede conditie had – dankzij de gevechtsmagietraining, het sjouwen met zware artefacten en basketballen met Chufu en zijn bavianavriendjes (en bavianen weten van wanten met een basket). Hoe dan ook had ik moeite om Kamperkid bij te houden.

Wat me eraan herinnerde dat ik er genoeg van kreeg om hem zo te noemen.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik hijgend terwijl ik achter hem aan holde.

Hij wierp me een behoedzame blik toe. ‘Ik weet niet of ik jou dat wel moet vertellen. Namen kunnen gevaarlijk zijn.’

Hij had natuurlijk gelijk. Namen hadden macht. Een tijdje geleden was mijn zus Sadie mijn *ren* te weten gekomen, mijn geheime naam, en het bezorgde me nog steeds allerlei angsten. Een bedreven tovenaars kon zelfs met iemands gewone naam allerlei ellende veroorzaken.

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik ga wel eerst. Ik ben Carter.’

Ik denk dat hij me geloofde. De lijntjes rond zijn ogen ontspannen iets.

‘Percy,’ zei hij.

In mijn oren klonk het als een ongebruikelijke naam – Brits misschien, hoewel zijn manier van praten en doen typisch Amerikaans was.

We sprongen over een vermolmde boomstronk en waren eindelijk het moeras uit. Terwijl we een grashelling opklommen naar de dichtstbijzijnde huizen hoorde ik nog meer stemmen schreeuwen. Geen goed teken.

‘Ik wil je even waarschuwen,’ zei ik tegen Percy. ‘Je kunt het monster niet doden.’

‘Moet jij eens opletten,’ gromde Percy.

‘Nee, ik bedoel dat het onsterfelijk is.’

‘Dat heb ik eerder gehoord. Ik heb stapels zogenaamd onsterfelijken vermorzeld en teruggestuurd naar Tartarus.’

Tartarus? dacht ik.

Praten met Percy bezorgde me flinke koppijn. Het deed me denken aan die keer dat mijn vader me had meegenomen naar een van zijn Egyptologie-lezingen in Schotland en ik had geprobeerd om met een paar Schotten te praten. Ik wist dat ze Engels spraken, maar ze leken steeds na één zin ongemerkt over te gaan op een andere taal – andere woorden, andere uitspraak – en dan vroeg ik me af wat ze in vredesnaam zeiden. Percy was net zo. Hij en ik spraken bijna dezelfde taal – magie, monsters enzovoorts. Maar van zijn vocabulaire klopte niets.

‘Nee,’ probeerde ik nog een keer, halverwege de heuvel. ‘Dit monster is een *petsuchos* – een zoon van Sobek.’

‘Wie is Sobek?’ vroeg hij.

‘Heer van de krokodillen. Egyptische god.’

Hij bleef abrupt staan. Hij keek me aan en ik durfde te zweven dat de lucht tussen ons in statisch werd. Ik hoorde een stem heel diep vanbinnen, die zei: *Zwijg. Vertel hem niet meer.*

Percy keek naar de khopesh die ik uit de rivier had gevist, en toen naar de toverstok in mijn riem. ‘Waar kom je vandaan? Echt.’

‘Oorspronkelijk?’ vroeg ik. ‘Los Angeles. Nu woon ik in Brooklyn.’

Het leek hem niet gerust te stellen. ‘Dus dat monster, die *pepsico* of wat dan ook...’

‘Petsuchos,’ zei ik. ‘Het is een Grieks woord, maar het monster is Egyptisch. Het was een soort mascotte van Sobeks tempel en werd aanbeden als een levende god.’

Percy kreunde. ‘Je klinkt als Annabeth.’

‘Wie.’

‘Niks. Sla de geschiedenisles gewoon maar over. Hoe gaan we hem doden?’

‘Ik zei toch...’

Boven ons klonk opnieuw een kreet, ditmaal gevolgd door een luid gekraak, alsof er metaalschroef werd geplet.

We spurten naar de top van de heuvel, sprongen over het hek van iemands achtertuin en holden een doodlopende straat in.

Afgezien van de reuzenkrokodil midden op straat had de woonwijk overal in Amerika kunnen liggen – een handvol lage huizen met een keurig onderhouden gazon, een zuinige auto op de oprit, een brievenbus bij de stoep en een vlag boven de veranda.

Jammer genoeg werd het vredige Amerikaanse tafereel enigszins verstoord door het monster, dat zich te goed aan het doen was aan een groene Prius Hatchback met een bumpersticker met de tekst MIJN POEDEL IS SLIMMER DAN JOUW HONOURSSTUDENT. Misschien dacht de petsuchos dat de Toyota ook een krokodil was en liet hij zijn dominantie gelden. Of anders hield hij misschien gewoon niet van poedels en/of honoursstudenten.